

at afæske den mellemfolkelige domstol i Haag et responsum.

Der blev fremsat to resolutionsudkast i så henseende. Det ene var udarbejdet af den danske delegation efter forhandling med forskellige delegationer og tiltrådt af Norge, Syrien og Thailand som medforslagsstillere. Det andet var fremsat af Indien; de to forslag blev senere sammenarbejdet til eet.

Endvidere forelå der et indisk resolutionsudkast, der gik ud på at beklage, at Unionen ikke længere ville opfylde sit løfte om at indsende beretninger om administrationen af Sydvestafrika, og opfordrede den til fortsat at indsende disse.

Under debatten blev der fremsat en anmodning fra en statsborger i Unionen, Pastor Michael Scott, om på nogle indfødte stammers og gruppers vegne at fremsætte udtalelser i udvalget. Bl. a. under hensyn til fortilfælde i andre udvalg vedtog 4. udvalg efter en heftig diskussion med 29 stemmer at imødekomme denne anmodning. Dette skridt medførte en kraftig protest fra den sydafrikanske delegations side, og efter sin regerings ordre forlod den herefter udvalget og gav først påny møde ved sagens behandling i plenarmøde.

Udvalget godkendte til slut de to resolutionsforslag med visse ændringer. Ved deres behandling i plenarforsamlingen den 6. december 1949 udtalte Hermod Lannung på den danske delegations vegne, at forslaget om at indhente et responsum fra domstolen var fremsat ud fra det synspunkt, at tiden var inde til at anmode om en klarlæggelse af de juridiske sider af spørgsmålet i Sydvestafrika. Han mindede forsamlingen om dens tidligere resolutioner vedrørende spørgsmålet fra 1946, 1947 og 1948. Håbet om at nå til en ordning på grundlag af disse var nu bristet. Når en autoritativ udtalelse forelå, ville næste forsamling have bedre mulighed for at nå til en løsning. Den nuværende situation var skadelig for De Forenede Nationers omdømme. Han mindede om, at feltmarskal Smuts selv under 1. plenarforsamling havde henvist til at benytte dom-

stolen. Idet Lannung refererede resolutionens indhold, fremhævede han, at der var en vis mangel ved denne, hvorfor 17 delegationer (på dansk initiativ) havde fremsat et ændringsforslag gående ud på at indføje et spørgsmål til domstolen om, hvorvidt pagtens kapitel XII finder anvendelse, og i bekræftende fald på hvilken måde, med hensyn til Sydvestafrika. Han sluttede med en appel til alle medlemmerne om at stemme for resolutionen og ændringsforslaget.

Såvel de to resolutionsforslag som ændringsforslaget vedtoges af forsamlingen med stort flertal. Resolutionerne i deres ændrede form betød en tilbagevenden til den mere forsonlige linie, der var fremherskende i udvalget indtil den skærpelse, som var en følge af Den Sydafrikanske Unions holdning.

4. Administrative sammenslutninger.

Spørgsmålet om formynderstaters ret til at administrere formynderskabsområder under eet med tilstødende koloniområder gav anledning til meget indgående meningsudvekslinger i 4. udvalg, idet de kolonistater, der anvender dette system, følte de påtænkte bestemmelser som et uberettiget indgreb i deres lovlige dispositioner. Der blev fremsat to resolutionsudkast, henholdsvis af Irak og af Cuba-Guatemala, der bl. a. krævede, at de administrerende myndigheder skulle rådføre sig med formynderskabsrådet, før nye administrative unioner oprettes, eller de bestående udvides, og at de eventuelt skulle acceptere et tilsyn med den fælles administration; endvidere skulle der oprettes særskilte domstole og vedtages særskilt lovgivning og budgetter for alle formynderskabsområder.

Disse forslag blev især imødegået af Storbritannien, der hævdede, at sådanne sammenslutninger fremmede områdernes udvikling, og som bestemt afslog at gå ind på rådets tilsyn som foreslået. Frankrig fremhævede ligeledes den fordel, den administrative sammenslutning ofte gav indbyggerne, og dette hensyn var det afgø-